

flagsstillere under Nr. 2 have opstillet? Den ærede Ordfører omtalte ogsaa dengang, at man meget godt kunde tænke sig forskjellige Exempler paa, at en Mand med en højere Indtægt i Virkeligheden havde en mindre Skatteevne end den, der havde en mindre Indtægt; ja, det er sandt, men derimod er det i allerhøjeste Grad uvigtigt, naar den ærede Ordfører derefter slutter videre og siger: Ja, man kan endogfaa antage, at det i de allerfleste Tilfælde er saaledes, og fremdeles slutter deraf saaledes: Følgelig kan man slet ikke indlade sig paa at tage Hensyn til Indtægten efter dens forskellige Størrelser. Det er nemlig vistnok rigtigt, at dette Forhold finder Sted i enkelte Tilfælde, men Moralen af disse enkelte Tilfælde kan fornuftigviis kun være den, at det er umuligt at skrive en i alle mulige Henseender fuldkommen Skattelov. — Jeg paastaar, at i sin Almindelighed ligger der en forskjellig Skatteevne i den forskjellige Størrelse af Indtægt, og jeg paastaar endvidere, at, naar vi ved at gaae ind paa en billig, fornuftig og moderat Stigning gjøre 1 Gang Uret, saa gjøre vi 10 Gange Uret til den modsatte Side ved ikke at gaae ind paa en saadan Stigning. Jeg nævnte nemlig Harkornsbefattningen og Toldbefattningen; den ærede Ordfører omtalte ogsaa sidst disse Befattninger paa den Maade, at han sagde, at vi ikke ved dem kunde tage det Hensyn, som man nu forlangte taget ved Indkomstskatten. Ja, det er det Samme, som jeg tildeels allerede har berørt. Man er nødt til ved enhver enkelt Skat at nøies med at tage de Hensyn, som overhovedet kunne tages efter Skattens Natur. Ved enhver enkelt Skat maa man søge Skatteevnen, forsaavidt den kan finde sit Udtryk igjennem Skatteobjectet. Men hvortil opfordrer dette? Opfordrer det til, naar vi komme til en Indkomstskat, da ikke at tage Hensyn til den Side af Skatteevnen, som man kan ramme gennem Indkomstskatten, men ikke gennem de andre Skatter? Nei, det opfordrer netop til det Modsatte; naar jeg ikke ved de andre Skatter kan ramme den omhandlede

Side af Skatteevnen, saa skal jeg netop søge at ramme den gennem Indkomstskatten. Det er derfor, man har et indviklet og compliceret Skattesystem; thi, kunde man ramme Alt gennem en enkelt Befattning, da vilde det jo være det Rimeligste, Fornuftigste og Simpleste kun at have en enkelt Skat og dermed sige Basta.

Naar jeg nu vender mig mere directe til det Forslag, som jeg har tilladt mig at opstille, saa bliver, saavidt jeg formaaer at see, Spørgsmaalet dette: Er det Skøn, som er lagt til Grund for det, nogenlunde fornuftigt og rimeligt? Og jeg vil navnlig til de ærede Medlemmer, som ere Modstandere af Forslaget, rette det Spørgsmaal: Kan man virkelig sige om dette Forslag, at det er urimeligt paa en saadan Maade, at man gaaer de højeste Indtægter for nær? I den Henseende kan jeg nu ikke indsee Andet, end at en saadan Indvending er ubegrundet, naar man lægger Mærke til, at man aldrig ved min Scala kommer op til en Skat, der forholdsviis er dobbelt saa stor — og det er dog ogsaa et Tal, der er ligesaa fast som det ærede Udvalgs Tal — som den, der svares af 900 Rd. eller 600 Rd. eller endog 500 Rd., alt efter Vedkommendes Forholdssted. Det forekommer mig ikke, at man kan klage over, at dette Skøn er urimeligt til den Side, at de højeste Indtægter blive befattede for høit, især da man gennem andre Skatter maa ramme den mere eller mindre Velhavende lige høit. Ærede Medlemmer ville ogsaa see, at jeg har beelt Forslaget i „a“ og „b“, skjøndt det, saaledes som den ærede Formand ogsaa har forudsat, er vor Mening, at Forslaget skal afstemmes under C, og Grunden dertil er den, at der er to Hensyn, som have gjort sig gjældende i Forslaget, hvorpaa vi have villet henlede andre ærede Medlemmers Opmærksomhed. Ved Siden af Duffet om at faae en saadan moderat Scala, som vi have foreslaaet, have vi nemlig søgt at gjøre Befattningen saa meget som muligt eens overalt i Landet. Vi have ikke villet underkjen-